

„Co je? Viděla jsi ducha?“

„Já jsem na něco strašně důležitýho zapomněla...“ vzdychne Natálka.

„Na úkol? Tak vytáhni sešit, třeba ti s tím budu moct poradit,“ nabízí Saša.

„Ne, úkol ne. No, i když... Měla jsem něco přinést Justýnce.“

„A co?“

„Něco. Já nevím co. Nějakej dárek.“

Saša přemýšlí a potom sáhne do malé kapsy na boku aktovky.

„Co třeba tohle?“ řekne a podá Natálce stříbrný přívěšek v podobě hlavy koně.

„Ten je hezkej! Ale to si od tebe přece nemůžu vzít.“

„Klidně si ho vezmi. Stejně se mi vůbec nelíbí.“

„Já ti za něj přinesu něco jinýho, co se ti třeba bude líbit víc,“ usměje se Natálka a za přívěšek poděkuje. Cestou do třídy si ho pořád prohlíží.

„Máš ráda koně?“

Saša přikývne. „Jasně! Už skoro rok chodím na jízdárnu.“

„Ty se máš!“ řekne zasněně Natálka. „Mně se koně taky líbí, ale jela jsem jen jednou na poníkovi při dětském dnu.“

„Kdyby tě tvoje máma pustila, mohla bys někdy jet na jízdárnu se mnou. Taky by tě svezli,“ nabídne Saša a Natálku to ohromně potěší. Rozloučí se s tím, že se zeptá a zítra dá Saše vědět, jak to dopadlo.

Ve třídě hned zamíří k Justýnčině lavici, kolem které, jako každé ráno, stojí skoro všechny holky. Natálka čeká, až se v zástupu udělá skulina, kterou by mohla projít a dát Justýnce přívěšek. Ještě chvíli ho žmoulá v prstech a bojuje s touhou nechat si ho jako dárek od Saši.

„Co mi neseš, Natálo?“ zeptá se povýšeně Justýnka, když si jí všimne.